

ФЕДОТОВ І.А., аспірант
КНУКіМ, м. Київ

ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ ІСТОРИКО-КУЛЬТУРНИХ ТУРИСТИЧНИХ РЕСУРСІВ ТА ЇХ ВПЛИВ НА ІМІДЖЕВУ ПРИВАБЛИВІСТЬ ПІВДНЯ УКРАЇНИ

В умовах ринкової та економічної інтеграції України до світової спільноти важливого значення набуває туристична галузь. Як свідчить світова практика, туризм має високу ефективність, за темпами зростання, в кінці другого тисячоліття туристична галузь випередила автомобілебудування та видобуток нафти. Одним з базових та більш перспективних напрямків розвитку туристичної галузі в Україні є історико-культурні ресурси, які мають широкий спектр для розбудови свого потенціалу.

Історико-культурні туристичні ресурси – це сукупність об'єктів матеріальної і нематеріальної культури, що історично зафіксовані на певній території, відображають її неповторність і є мотивом для здійснення подорожі[1]. Складна та багатогранна історія південних регіонів, зокрема Миколаївської та Херсонської областей, обумовила формування самобутньої багатонаціональної культури. Різноманітність та неповторність історико-культурного надбання відображається в численних пам'ятках історії та культури, самобутніх культурних традиціях, народних промислах та ремеслах.. Розвиток історико-культурних ресурсів та їх ефективне використання впливає на формування рекреаційно-туристичних регіонів, їхню економічну ефективність, та сприяють підвищенню іміджевої привабливості.

На дослідження проблем регіонального розвитку, в тому числі історико-культурних ресурсів приділили свою увагу науковці: А.В.Бакурова, О.О.Бейдик, Л.Д.Божко, А.В. Діденко, В.І.Цибух, В.Г.Явкін. Насправді, історико-культурний потенціал України важко оцінити, бо країна має такі величезні об'єми туристичних ресурсів, що могли стати поштовхом для швидкого розвитку, а не гальмувати цей процес, як це відбувається сьогодні.

Досліджуючи туристичну галузь можна зробити висновки які виявляють фактори що стримують розвиток саме історико-культурних ресурсів. Самі фактори ми поділили на економічні, правові та комунікативні. Саме на дослідженні комунікативних факторах було зосереджено увагу. Комунікативні фактори – це умови, рушійна сила, або чинники які пов'язані або мають вплив на розвиток комунікацій та формують іміджеву привабливість регіону[4]. Негативними комунікативними факторами, що гальмують розвиток історико-культурного ресурсу є:

- відсутність системи рекламно-інформаційного забезпечення,
- відсутність системи залучення історико-культурної спадщини до туристичної галузі,
- недостатнє дослідження та популяризація феномена культурного туризму, взаємодії туризму і міжкультурного діалогу,
- відсутність сучасної маркетингової стратегії на історико-культурних об'єктах,
- низький рівень туристичного продукту на історико-культурних об'єктах, який не відповідає сучасним потребам туриста,
- дефіцит висококваліфікованих, авторитетних фахівців, менеджерів на історико-культурних об'єктах

Звертаючи увагу на вище зазначене, можна запропонувати певний алгоритм дій, які послугують поштовхом для вдосконалення та модернізації туристичної галузі. А саме застосування Event- технологій, тобто подієвих заходів в роботі для історико-культурних об'єктів, як маркетингового інструменту для підвищення привабливості історико-культурного продукту[5]. На сам перед мова йдеться про активізацію роботи історико-культурних комплексів с залученням елементів відтворення історично-знакових, побутових, подій та традицій. Залучення іноземних фахівців з досвідом роботи з популяризації туристичних об'єктів. Використання іноземного досвіду та практики побудови іміджевої привабливості різного роду об'єктів.

На сьогодні розвиток історико-культурних об'єктів України є одним з найважливіших та перспективних для формування позитивного іміджу туристичної галузі. Цей напрямок є перспективною базою для розвитку національної економіки та культури, створення позитивної репутації та іміджу на міжнародній арені, одним з джерел соціально-економічного розвитку не тільки країни в цілому, а й окремих регіонів. Історико-культурний туризм, або культурний туризм покликаний слугувати ідеям інтелектуальної й моральної солідарності людства, затвердженню ідеалів терпимості в суспільстві, тобто повазі, прийняттю й правильному розумінню різноманіття культур нашого світу[6].

Список використаних джерел

1. Бейдик О.О. Рекреаційно-туристські ресурси України: Методологія та методика аналізу, термінологія, районування: [Монографія] / О.О. Бейдик. – К.: Видавничо-поліграфічний центр „Київський університет”, 2001. – 395 с.
2. Гайдук А. Дослідження розвитку світової туристичної індустрії з використанням методу сценаріїв / А. Гайдук // Регіональна економіка. - 2008. - №3. - С 152-159.
3. Закон України „Про охорону культурної спадщини” від 8 червня 2000 р. №1805-III // Відомості Верховної Ради. – 2000. – №39. – ст.333.
4. Науково-методичні засади реформування рекреаційної сфери / [Кравців В.С., Гринів Л.С., Копач М.В., Кузик С.П.]. – Львів: Інститут регіональних досліджень НАН України, 1999. – 78 с.
5. Школа І.М. та ін. Менеджмент туристичної індустрії: Навчальний посібник / За ред. проф. І.М. Школи. – Чернівці: Книги-XXI, 2005. – 596 с.
6. Декларація терпимості ЮНЕСКО, 1995Р. – М., 1996.